

Prispeval Savo Radjenovič
Petek, 14 Marec 2008 16:00

Še zadnji v nizu izjemnih albumov, pod katere se je ameriški avtor **Bill Callahan**, podpisal z vzdevkom Smog, ki morda najbolje popisuje vzdušje ob poslušanju njegovega opusa. Z emocijami in življenjsko silo nabito ozračje, ki se mogočno širi nekje v globinah človeške duše. Melanholično, a optimistično, nežno, a z močjo gora, rek, narave.

Leta 1966 v Marylandu rojeni kantavtor, Bill Callahan alias Smog, ki trenutno rezidira v Teksasu, je vsekakor eden bolj prezrtih avtorjev v sodobnem svetu avtorske glasbe. Njegovi začetki segajo že v pozna osemdeseta leta prejšnjega stoletja, ko je z v domačem studiu posnetimi lo-fi izletmi v stilu Jandka, enega bolj kontroverznih osebnosti glasbene zgodovine, poslušalce prej kot ne puščal zmedene in zavračajoče. Njegov unikum in genialnost sta prišla do izraza šele ko je v devetdesetih začel snemati za založbo Drag City. Diskografija, kjer bi težko naleteli na spodletel poskus, zajema **preko deset studijskih albumov**, med katerimi bi bilo povsem nesmiselno izpostavljati posamezna dela, saj raziskovanje njegovega opusa nudi svojevrsten užitek, ki naj ga poslušalec doživi vsak zase. Morda kaže omeniti edinole Supper, ki s A river ain't too much to love vsaj po zvokovni plati nudi precej podobno izkušnjo.

Že uvodna pesem Palimpsest nam nekako nakaže potek celotnega albuma. Čeravno je omejena na rahlo prebiranje strun in Callahanov predirljiv bariton, nas popelje skozi vso širjavo njegovega sveta, ki se krči in razteza skozi celotno delo. Na bobnih ga v svojem stilu izjemno dopolnjuje stari znanec Jim White (The Dirty Three), ki mu kot kakšen neviden oblak večino časa zadržano in plaho sledi. Na pianu za poznavalce morda še eno znano ime, Joanna Newsom, ter Connie Lovatt na basu, a vendar so vsi trije le senca in dopolnilo njegovemu vokalu, ki poslušalca vodi po povsem življenjskih in otipljivih poteh. Čeprav iz pesmi veje rahla otožnost in sta prva vtisa žalost in tesnoba, nam podroben spust v to reko življenja prikaže povsem drugačno sliko, sliko lepote, ljubezni, optimizma enega človeka v tem oceanu človeštva. Tukaj bi izpostavil izjemni pesmi Say valley maker ter Rock bottom riser, ki to morda še najbolje ponazarjata "bury me in fire, and I'm gonna phoenix". Nostalgična Drinking at the dam nas popelje nazaj v srednješolske čase, čase spoznavanja čisto primarnih užitkov, ki jim kasneje v življenju marsikdo posveča vse premalo pozornosti. Album zaključijo nekoliko udarnejša Let me see the colts, ki te dokončno pripravi do tega, da se zbudiš, pograbiš pivo in odbrziš v naravo, do prve reke, jezera ali pa le majhnega ribnika, spiješ na dušek in zakričiš v nebo. Nekaj kritike si zasluži edinole stvar, ki je morda prej subjektivne narave kot opravičena. To pa je pesem The well, ki je sicer vse prej kot slaba, vendar se ne moreš znebiti vtisa, da ne spada na ta album, da razbije njegov tok, melos, da je njen okus drugačen.

Sicer pa, naj presodi vsak poslušalec zase, dejstvo ostaja enako, ako vas prepričajo razne zasedbe, kot so Low, Red House Painters, morda Bonnie "Prince" Billie in podobni ustvarjalci rahlo melanholične godbe, potem se ne obotavljajte in čimprej spoznajte tega velikana glasbenega minimalizma. Za konec morda še to, leta 2007 je bilo leto izida njegovega prvega

Prispeval Savo Radjenovič
Petek, 14 Marec 2008 16:00

albuma, ki ga je podpisal s svojim pravim imenom. Kaj to pomeni za prihodnost njegove precej plodne kariere pa presodite sami.

Ocena : 8,5/10